

Це я, подивись, це я...

Сергій Жадан

Це я, подивись, це я –
стою, де і стояв.
Літера тепла твоя.
Творена тобою яв.
Нічне, чинене тло,
зведене тобою колись.
Сумнівне твоє ремесло.
Але це я, подивись.
Звук, що в тобі росте,
вихоплений із пустоти.
Я ж кажу лише те,
що говориш ти.
Я ж лише знак
писаний від руки,
тобою зроблений так,
як робляться помилки.
Я ж лише мотив,
начерк, тінь відголось
того, що ти хотів,
того, що тобі не вдалось.
Я ж те, що ти майже стер –
невиговорене, не головне.
То чому ж ти тепер
не впізнаєш мене?
Чому ж ти затиш,
і поспіхом, поскоріш
забуваєш тих,
кого писав, наче вірш?
Адже не обійти.
Адже воля твоя.
Все, що скажеш ти –
потім скажу я.
Ні співу, ні плачу,
ні осуду, ні повчань.
Адже я далі звучу,
хоч як би ти мовчав.
Це ж ти настроював нас

вперто, день у день.
Ти ж звучиш повсякчас
саме з наших легень.
І ми теж звучимо.
Свідчимо, навчені вже.
Заперечуємо
те, що тобі чуже.
При втісі і при біді
згадуй тепер головне –
для чого ти, власне, тоді
виговорив мене.
Звук оркестровий твій.
Клавіша чорна твоя.
Списаний, довгий сувій –
це я, чуєш? Це я.
Кожне ім'я і лице,
все те, що ти велів.
Коли я мовчу, то це
в тебе немає слів.
Щоб не було безголось,
не було сперечань,
говори щось,
щоби я не мовчав.
Щоби, подібно дивам,
лишались твої сліди.
Щоби я відбивав
тебе, як поверхня води.
Це коли робиш вдих,
щоб видихнути. Це ти
говориш мною про тих,
хто вже встиг відійти,
хто згаснув, ніби світи,
хто дихає, наче земля.
Це ти, я знаю, це ти.
Це я, ти знаєш, це я.